

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREŞ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. / /2008

DECIZIA nr. 1029/R

Şedinţa publică din 2009

Completul compus din:

- Președinte
- Judecător
- Judecător

Grefier -

Pe rol judecarea recursurilor declarate de reclamanta

SRL, J, **CUI**, cu sediul în
str. nr. județul Harghita și de părâta
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în
județul Harghita,

împotriva sentinței nr.1108/ .2009 pronunțată de Tribunalul
Harghita în dosarul nr. / /2008.

La apelul nominal se constată lipsa recurentei-reclamante
SC SRL și a recurentei-părâte DGFP
Harghita.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul asupra cauzei constatându-se că
recursurile sunt declarate și motivate în termenul procedural,
recursul reclamantei fiind timbrat cu o taxă judiciară de timbru în
sumă de 2,00 lei și cu un timbru judiciar în valoare de 0,15 lei, iar
recursul părâtei este scutit de plata taxei de timbru, conform art.17
al Legii nr.146/1997, recurenta-reclamantă a depus întâmpinare,
iar recurenta-părâtă a solicitat judecarea cauzei și în lipsă,
conform art.242 alin.2 Cod procedură civilă.

De asemenea se mai constată depunerea unei cereri de
amânare din partea recurentei-reclamante pentru comunicarea
întâmpinării către recurenta-părâtă.

Instanța respinge ca nefondată cererea de amânare formulată de recurrentă-reclamantă și în raport de actele și lucrările dosarului, reține cauza în pronunțare.

C U R T E A,

Prin sentința civilă nr. 1108 din 2009, Tribunalul Harghita a admis în parte acțiunea înaintată de reclamanta S.C.

SRL în contradictoriu cu părțea ANAF – AFP Harghita, a anulat decizia nr. din 2008 și a menținut decizia de impunere nr. 172 din emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din 2007, pentru suma totală de lei.

Instanța de fond a reținut că în urma controlului efectuat la societatea comercială reclamantă pentru perioada 1 ianuarie 2004 – 31 decembrie 2006 s-a stabilit că reclamanta datorează statului lei impozit pe profit, lei accesorii, lei impozit pe dividende și lei accesorii, iar societatea comercială controlată a contestat existența acestor obligații, contestația fiind respinsă prin decizia nr. 3/53 din 2008.

În cauză s-a dispus și efectuarea unei expertize contabile, expertul stabilind că există diferență între suma constatată de organele fiscale și cea stabilită de expertiză. Această diferență a fost explicată prin faptul că, potrivit opiniei expertului, majorările de întârziere pentru plata cu întârziere a impozitului pe dividende au fost calculate în mod just de la data de 31 decembrie a anului următor plății, data ultimei scadențe prevăzută în codul fiscal și nu de la data Adunării generale în care s-au aprobat definitiv dividendele, aşa cum a reținut organul de inspecție fiscală.

Instanța de fond a acceptat concluzia expertului în ceea ce privește scadența de plată a impozitului pe dividende precum și constatarea că s-a făcut în mod corect calcularea profitului impozabil în baza art. 19, 21 din Legea nr. 571/2003.

Hotărârea primei instanțe a fost atacată cu recurs de ambele părți litigante. Recurrenta reclamantă S.C. SRL a criticat sentința sub aspectul insuficienței motivării, precizând că nu s-a explicat în mod concret și convingător de ce nu pot fi considerate ca deductibile cheltuielile reprezentând contravaloarea meselor servite angajaților iar în ceea ce privește cheltuielile efectuate cu angajați, recurrenta a subliniat că potrivit

calculelor sale în baza evidențelor contabile, cota de 2% din valoarea totală a cheltuielilor efectuate cu salariile personalului este de lei, nu de lei. Această recurentă a precizat că toate cheltuielile pe care le-a efectuat și contabilizat sunt cheltuieli sociale deductibile din cota de 2% prevăzută de art. 21 alin. 3 lit. „c" din Legea nr. 571/2003.

Critica reclamantei vizează și impozitul pe dividende în sensul că instanța nu i-a luat în considerare apărările și nu a arătat de ce trebuie să achite suplimentar impozitul către bugetul de stat, subliniind că societatea nu a distribuit dividendele pe baza unor profituri fictive ci a virat în avans impozitele pe dividende înainte de expirarea anului financiar, iar plata în avans a impozitului pe dividende nu a fost contestată nici de inspectorii fiscale și nici de expertul contabil.

S-a mai învederat faptul că, stabilirea diferențelor de cote de impunere de impozit pe dividende este nelegală, având în vedere că dividendele repartizate și distribuite pe anul 2004, de exemplu, nu pot fi supuse cotei aplicabile în 2005, deoarece impozitul pe dividende se reține la urmă, odată cu distribuirea dividendelor către acționari, iar legea fiscală nu retroactivează, astfel că, cota de 10% datorată pentru anul 2005 nu este aplicabilă impozitului pe dividende plătite în anul 2004, când cota este 5%.

Părâta recurentă Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita a solicitat modificarea sentinței în sensul respingerii acțiunii reclamantei, deoarece, prevederile art. 67 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 571/2003 sunt inechivoce sub aspectul termenului de virare a impozitului aferent dividendelor plătite către acționari sau asociați, acest termen fiind până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata.

Societatea reclamantă a formulat întâmpinare la recursul Direcției Generale a Finanțelor Publice Harghita, solicitând respingerea acestuia, deoarece societatea nu a distribuit dividende cu rea credință pe baza unor venituri fictive ci din profitul real s-au distribuit în avans și că dividendele fiind sume foarte mari, distribuirea integrală în anul financiar următor ar fi afectat considerabil disponibilitățile bănești ale societății. S-a precizat că societatea a mai fost verificată fiscal însă nu s-au constatat nereguli în acest sens, fiind inaceptabilă ideea că metoda folosită de societate privind distribuirea dividendelor a

fost conformă cu normele legale în vigoare timp de 10 ani și după aceea brusc a devenit nelegală.

S-a mai invocat și faptul că, distribuirea de dividende în avans nu este reglementată expres de lege, dar nici nu este interzisă de lege, putându-se realiza pe baza unui bilanț contabil special, întocmit în cursul anului și aprobat în Adunarea generală a acționarilor, sub rezerva ca profitul să nu fie fictiv. În ceea ce privește cota de impunere aferentă impozitului pe dividende pe anul 2005, s-a susținut că s-a aplicat greșit cota de 16% în loc de 10% deoarece potrivit art. 11 din HG nr. 1861/2006, prevederile art. 1 intrau în vigoare la 1 ianuarie 2007.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate, ținând cont și de incidenta prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța constată următoarele:

În perioada verificată 2004 – 2006, reclamanta a evidențiat în contul „6458” cheltuieli cu mese servite angajaților, cheltuieli pe care le-a dedus din profitul impozabil, de asemenea cheltuieli care se încadrează în categoria cheltuielilor sociale, în totalitate, fără a ține cont că acestea din urmă au deductibilitate limitată.

Potrivit art. 21 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 republicată pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, în alineatul al doilea fiind enumerate cheltuielile deductibile, în timp ce al treilea alineat cuprinde cheltuielile cu deductibilitate limitată, la lit."c" fiind definite cheltuielile sociale în limita cotei de 2% aplicată asupra valorii cheltuielilor cu salariile personalului.

Recurenta reclamantă critică faptul că nu i s-a precizat textul legal care nu permite deducerea cheltuielilor efectuate cu hrănirea angajaților săi, iar în ceea ce privește cheltuielile efectuate cu angajații, susține că mai întâi experții fiscal și contabil ar fi trebuit să stabilească valoarea totală a cheltuielilor cu salariile personalului în funcție, din care să se poată calcula cota de 2%. În egală măsură, reclamanta nu poate invoca în mod concret un text legal care să-i fi permis deducerea cheltuielilor, în măsura în care a făcut-o potrivit celor constatați de inspecția fiscală.

Se observă însă că în decizia atacată în instanță, la soluționarea contestațiilor, s-a avut în vedere faptul că, organul de inspecție fiscală nu a arătat analitic valoarea și componenta

cheltuielilor sociale și s-a solicitat organului de inspecție fiscală întocmirea unui proces verbal. Organul de inspecție fiscală a încheiat un proces verbal de cercetare la fața locului în care a detaliat aspectele solicitate a fi prezentate în vederea soluționării contestației, procedându-se de către organul de soluționare a contestației la recalcularea obligațiilor suplimentare de plată privind impozitul pe profit.

La calculul profitului impozabil, organele de inspecție fiscală și cel de soluționarea a contestației, au făcut o corectă aplicare a textelor art. 19 și 21 din Legea nr. 571/2003, iar instanța a făcut referiri la aceste texte legale, care reglementează tocmai cheltuielile deductibile și nedeductibile, prin urmare nu avea ce explicații să mai dea peste textul legal respectiv. În considerențe s-a precizat în mod expres că, nu pot fi considerate cheltuieli deductibile potrivit textelor legale incidente și indicate în cuprinsul hotărârii, contravaloarea meselor servite angajaților, iar cheltuielile reprezentând contravaloarea cadourilor acordate angajaților, copiilor angajaților, serviciile medicale, sunt deductibile în limita cotei de 2%, aplicată cheltuielilor cu salariile personalului.

În ceea ce privește impozitul pe dividende, textul art. 67 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 nu este susceptibil de a fi interpretat sub aspectul scadentei.

Reclamanta se află însă în situația achitării lunare a dividendelor în avans, pentru exercițiile financiare în curs iar organele de inspecție fiscală au stabilit tocmai că, societatea, nerespectând prevederile legale potrivit cărora repartizarea și distribuirea lor se face numai în următorul an, după aprobarea situațiilor financiare anuale (art. 67 din Legea nr. 31/1990 republicată și art. 19 din Legea nr. 82/1991), neputând fi repartizate dividende în cursul anului în exercițiu, a diminuat impozitul pe veniturile din dividende. Această diminuare rezultă tocmai din aplicarea unor cote de impozit inferior celor prevăzute de Codul fiscal după veniturile din dividendele distribuite în anul fiscal respectiv. Reclamanta critică printre altele și cota de impozit, invocând legea aplicabilă anului în care a făcut distribuirea, însă, tocmai prin faptul că nu a respectat prevederile legale în această materie, nu se poate prevala de cotele de impozit din anii anterior celor în care legal trebuia să facă plata dividendelor.

Nu se poate reține argumentul reclamantei că dacă distribuirea dividendelor în avans nu este reglementată expres de lege, nici nu este interzisă, tocmai pe considerentul că legea prevede repartizarea și distribuirea dividendelor în anul următor după aprobarea situațiilor financiare. Raționamentul reclamantei ar fi fost corect dacă, ar fi respectat dispozițiile legale privind momentul distribuirii dividendelor și s-ar fi aplicat greșit cota de impozitare aferentă anului respectiv, or, în cazul dedus judecății, reclamanta este cea care nu a respectat dispozițiile legale, fiind lipsit de eficiență juridică și argumentul reclamantei în sensul că dividendele fiind mari, distribuirea integrală în anul financiar următor ar fi afectat considerabil disponibilitățile bănești ale societății. În primul rând, dividendele nu au cum să afecteze disponibilitățile bănești, prin însăși definiția lor și în al doilea rând, dispozițiile legale în materie financier-contabilă trebuiau respectate.

Față de cele ce preced, instanța va respinge recursul reclamantei și va admite recursul Direcției Generale a Finanțelor Publice Harghita în sensul că va modifica hotărârea primei instanțe, respingând acțiunea în contencios administrativ a reclamantei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul formulat de SRL, cu sediul în
str. nr. județul Harghita,
împotriva sentinței nr.1108/ .2009 pronunțată de Tribunalul
Harghita în dosarul nr. / /2008.

Admite recursul formulat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc str.Revoluției din Decembrie nr.20 județul Harghita, împotriva aceleiași sentințe, și în consecință:

Modifică integral sentința atacată în sensul că respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de SC SRL în contradictoriu cu părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi
PREȘEDINTE,

2009.

JUDECĂTORI,

GREFIER,